

d ů v o d ů:

Rozhodným jest doslov článku, který jest předmětem soukromé obžaloby, byl uveřejněn v N. L. 29. dubna 1928, a opírá se o obsah trestního oznámení Městského policejního úřadu v Č. B. ze dne 23. dubna 1928, v němž jest soukromý obžalobce na prvním místě označen a uveden jako podezřelý. Jest nerozhodno, co bylo uveřejněno v »H. L.« č. 57 ze dne 23. dubna 1928 a č. 59 ze dne 30. dubna 1928. Význačným jest, že státní zastupitelství na základě onoho trestního oznámení již dne 24. dubna 1928 navrhlo přípravné vyhledávání proti soukromému obžalobci pro zločin rušení náboženství podle § 122 písm. a) tr. zák. Trestní řád neuvádí podrobně průvodní prostředky, nestanoví pravidla důkazní, nerozlišuje mezi možnými druhy důkazů; pramenem soudcovského přesvědčení může býti vše, co bylo předneseno při hlavním přelíčení a co jest podle logických zásad s to, by zjednálo důkaz a objevilo pravdu. Soud není vázán osvobozujícím rozsudkem v předchozí souvislé trestné věci a může samostatně rozhodovati, používaje při tom průvodů vyšlých na jevo v této jiné trestní věci. Soud kmetský se proto nespokojuje z osvobozujícího rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích větou, že soud nemohl nabýti přesvědčení o vině obžalovaného (soukromého obžalobce), nýbrž přihlíží i k výpovědi svědků, správně je reprodukuje a hodnotí, a dospívá k závěru, že se obžalovanému důkaz pravdy plně zdařil. Dovojuje-li zmateční stížnost, že tu jde o okolnosti, nepřispívající přímo k potvrzení jednání soukromého obžalobce a neprokazující jeho vinu, nejde tu o vytýkané vady nejasnosti, vnitřního rozporu a neúplnosti, nýbrž o svémocné hodnotění výsledků hlavního přelíčení nalézacím soudem v rozsudku, čímž se však ony formální vady podle § 281 čís. 5 tr. ř. neuplatňují. Praví-li onen rozsudek, že soud nemohl nabýti přesvědčení o vině obžalovaného (soukromého obžalobce), že není prokázáno (§ 259 čís. 3 tr. ř.), že obžalovaný spáchal čin za vinu mu kladený, není tím ještě apodikticky řečeno, že obžalovaný vůbec čin ten nespáchal. Stačí poukázat na zjištění onoho rozsudku, že soukromý obžalobce měl u sebe odcizeného andělíčka.

Čís. 3909.

Ke skutkové podstatě přečinu podle druhé věty § 24 tisk. zák. se vyhledává »vědomost« jen ohledně zabavení; pro rozšiřování neb uveřejnění obsahu zabaveného spisu tiskem stačí jednání kulposní.

Zákon žádá »vědomost« o zabavení, nestačí zaviněná nevědomost o zabavení.

(Rozh. ze dne 3. července 1930, Zm I 387/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu

v Litoměřicích ze dne 5. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zák. z 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přečinem podle § 8 tr. zák. a § 24 tisk. zákona ze 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, pokud čelila proti rozsudkovému výroku o vině přečinem podle § 8 tr. zák. a § 24 tisk. zák. ze 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, zrušil rozsudek ve výroku o vině tímto přečinem a důsledkem toho i ve výroku o trestu a v dalších výrocích s trestem souvisejících a věc vrátil témuž soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, přihlížeje k právoplatnému odsouzení obžalovaného pro přečin podle § 14 čís. 1 zákona čís. 50/23, ohledně něhož zůstal rozsudek nedotčen.

D ů v o d y:

Přečin podle § 24 tisk. zák. čís. 6/63 jest deliktem ryze formálním, směřujícím k udržení pořádku ve věcech tiskových, a nemá pojmově nic společného s trestným činem, spáchaným obsahem tiskopisu. Ke skutkové podstatě přečinu podle druhé věty § 24 tisk. zák. (o kterýž případ podle obžalovacího spisu jde) se vyhledává »vědomost« jen ohledně okolnosti, že tiskopis byl zabaven; pro rozšiřování zabaveného spisu neb uveřejnění jeho obsahu tiskem stačí již jednání kulposní, uveřejnění nevědomky, zanedbáním povinné péče a podob. Zákon žádá »vědomost« o zabavení, — nestačí zaviněná nevědomost o zabavení, jak rozsudek mylně za to má. Rozsudek obírá se obhajobou obžalovaného při hlavním přelíčení 17. dubna 1929, že vůbec nevěděl o zabavení čísla 249 »I.« z 30. října 1928. Rozsudek na základě výpovědi svědka Maxe M-a, stereotypeura v tiskárně, zjišťuje, že tomuto svědkovi bylo známo, že v diskusní příloze »I.« byla zabavena jednotlivá místa, nevěděl však, která, a proto předložil znovu celou diskusní přílohu censurnímu úřadu. Rozsudek pokračuje: »Z toho následuje, že i obžalovaný, odpovědný redaktor »I.«, musel věděti o zabavení...«. Rozsudek neuvádí, jak a proč k tomuto skutkovému závěru dospívá, nevysvětluje, věděl-li M. o zabavení, proč musel i G. o něm věděti, a jest rozsudek ve směru tom nesrozumitelným, obsahuje důvody bez logické souvislosti se zjištěním, jež má býti o ně opřeno, a trpí tudíž vadou nedostatku důvodů ve smyslu § 281 čís. 5 tr. ř., což zmateční stížnost obžalovaného právem vytýká.

Čís. 3910.

Otázku, zda rozšiřováním nepravdivé zprávy může nastati některý z následků § 18 čís. 2 zákona na ochranu republiky, jest posuzovati podle rozšiřované zprávy, t. j. především podle obsahu této zprávy.

Podřadil-li nalézací soud skutek obžalovanému obžalobou jako přečin podle § 18 čís. 2 zák. na ochr. rep. za vinu kladený pod § 18 čís. 1 zákona jen vzhledem ke způsobu rozšiřování zprávy, použil zákona nesprávně a jest jeho rozsudek zmatečným podle § 281 čís. 10 tr. ř.

(Rozh. ze dne 12. července 1930, Zm I 841/29.)